

Evangelí de divendres de la setmana V de Pasqua: amics de tots

Evangelí i comentari del divendres de la setmana V de Pasqua. “No m’heu escollit vosaltres a mi; soc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d’anar pertot arreu i donar fruit”. Jesús, en cridar-nos, ens ha estimat primer perquè portem l’amor diví als nostres iguals.

Evangelí (*Jn* 15, 12-17)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

—Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare. No m'heu escollit vosaltres a mi; soc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre. I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, ell us ho concedirà. Això us mando: que us estimeu els uns als altres.

Comentari

Fa anys, a la seva primera encíclica, Benet XVI es demanava: “Es pot manar l'amor?”[1]. Tants el consideren avui un sentiment, potser el més noble, però subjecte, al cap i a la fi, als vaivens del cor humà.

Podem considerar, però, primer l'amor en Déu cap a nosaltres: “En la història d'amor que ens narra la Bíblia, Ell surt a trobar-nos, tracta d'atreure'ns, arribant fins a l'Última Cena, fins al cor traspassat a la creu, fins a les aparicions del Ressuscitat i les grans obres mitjançant les quals Ell, per l'acció dels apòstols, ha guiat el caminar de l'Església naixent”[2]. De fet, Jesús se'ns ha manifestat com el millor amic. Ell encarna l'oracle del profeta: “T'estimo amb un amor etern” (*Jr* 31, 3).

En Jesús l'amor no és fràgil ni efímer. L'amor és etern, fort com la mort (cf. *Ct* 8, 6). L'amistat que Ell ens ha manifestat, a més de ser el mateix Amor increat, també és humana, un

exemple que, amb la gràcia de Déu, és capaç d'atreure'ns per llançar-nos també nosaltres a donar la vida pels altres, en multitud de detalls: escoltar, servir, aconsellar, perdonar, tenir cura, etc., “sobretot als qui formen la família dels creients” (*Ga* 6, 10). Però també “a tothom” (*ibid.*), perquè, amb l'amor de Crist, tothom pot esdevenir amics: no només aquells amb qui més congeniem; també els que pensen de manera diferent, o actuen no conforme a les nostres expectatives. Quan Judes va lliurar el Mestre amb un petó, Ell li va respondre: “Company, estigues pel que has de fer” (*Mt* 26, 50).

L'Amor és prerrogativa de Déu, podríem dir que Ell en té la “patent”: “No hi ha més amor que l'Amor!”, escriu sant Josepmaria[3]. El deixeble de Crist, elegit per Déu amb vocació divina, té aquesta bella càrrega: mentre va transformant el seu cor a la mesura del cor del Mestre, aprèn a

estimar els altres i va produint els fruits saborosos i duradors de l'Amor de Déu als altres.

[1] Benet XVI, *Deus caritas est*, n. 16.

[2] *Ibid*, núm. 17.

[3] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 417.

Josep Boira / Photo: Ben Wicks -
Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelide-divendres-de-la-setmana-v-de-
pasqua-amics-de-tots/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelide-divendres-de-la-setmana-v-de-pasqua-amics-de-tots/) (15/08/2025)